

De danske Qvinder

(Tohundredeaarsfesten den 11. Februar 1859)

Den danske Qvinde har fra Oldtids Dage
Med Hjertets Guld sin Hæders Indskrift sat,
Med sine Smykker købte hun tilbage
Dankongen, der laae dybt i Fængsels Nat.
End lyser Troskabs Blusset, *Signe* tændte,
Det fulgte *Egede* til Grønlands Iis.
Ja, ædle, store Qvinder Danmark kjendte,
Thi lyde høit de danske Qvinders Priis!
Da Vintren slog sin Bro for Svenskens Skare,
Liigskjorteklædt den nærmed' sig vor Vold,
De danske Qvinder med paa Volden vare,
Som danske Hjerter i det danske Skjold.
Hvor Borger og Student for »Reden« strede,
Hjalp Qvinden med og hjalp paa mandig Viis;
Ja, da sang Kugler om den gamle Rede,
De slog den Streng: de danske Qvinders Priis!
I Danmark Kornet groer om Kæmpehøie,
En Deel af *Holbergs* Lune Folket fik,
Af Havet baaret staae skovklædte Høie,
Og Hav og Himmel sees i Qvindens Blik.
Frisk som Skovmærken er den unge Pige,
Og Hjertet blødt og stærkt, paa Havets Viis,
Og Hustruen, et Solskin fra Guds Rige!
Nævn hende først i danske Qvinders Priis!